

J. Kovács Judit

KÉRKÍTŐ MANÓ ÉS A HULLÓCSILLAGOK

Mesék óvodásoknak
Kállai Nagy Kriszta rajzaival

MÓRA

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása,
egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve
a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

Könyvterv és tipográfia: Czékla Stúdió Kft.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© J. Kovács Judit, 2024
Illusztráció © Kállai Nagy Kriszta, 2024
© Móra Könyvkiadó, 2024

J. Kovács Judit

KERÉKÍTŐ MANÓ ÉS A HULLÓCSILLAGOK

Mesék óvodásoknak

Kállai Nagy Kriszta rajzaival

MÓRA

Kerekítő manó és az aranycsengettyű

Már javában tél volt, s Kerekítő manóék a második gyertyát is meggyújtották a piros magyalbogyókkal díszített adventi koszorún.

Kacska macska felugrott az ablakba.

– Miau! Nini, egy szív! – mutatott arra az alakzatra, amit Kerekítő manó rajzolt ujjával a párás üvegre még hajnalban.

– Ennyi idő után is látszódik? – csodálkozott a manó.

– Igen! Rajzolj nekem egy egeret is, miau!

– Inkább ezt nézd! Jégvirágok! Egyik szebb, mint a másik!

– Nincs is illata! – szimatolt Kacska macska, orrát az üvegre nyomva.

– Persze, hogy nincs. Ez nem igazi virág, csak a benti meleg és a kinti hideg játéka.

– Szedjük le!

– Majd magától leolvad. De képzelj, létezik egy jégvirág nevű egynyári virág, majd egyszer megmutatom.

– Miau, még hogy nincs illata! – Valami megcsiklandozta a macska orrát. – Karácsonyillata van!

Kerekítő manó felnevetett.

– A mézeskalácsot érzed, egy tepsivel már kisült, sőt már cukormázzal is kidíszítettem! Nézd, milyen szépek! Harang, szívecske, csillag, fenyőfa, halacska, kisbárány.

– Stip-stop, a halacskát kérem! Megkóstolhatom?

– Tessék! Én is eszem veled. Nincs is jobb egy mézeskalácsos reggelinél gyömbéres, mézes teával.

Reggeli után Kerekítő manó elkiáltotta magát:

– Kacska macska, elő a hótaposókkal! A hó most igazán jó gyúrni való!

Hamarosan már az erdő szélén görgették a havat. Csodásan tapadt, nem úgy, mint legutóbb, amikor csak úgy porzott, amint formálni kezdtek volna. A hóembernek kicsi feje, nagy hasa lett. Répából volt az orra, ágból a karja. Körbejárva csodálták.

– Nini! Mik ezek a picinke lábnyomok? – csodálkozott a macska.

– Hm, nézd, itt meg hatalmas bakancsnyomok! Ez a Mikulás bakancsa lehet. Itt meg paták, biztos a rénszarvasoké. Itt húzódik a szán talpa.

– És ezek a picinke mezítlábas talpak, icinke lábujjakkal?

– Embergyerek nem lehetett, az újszülöttek még nem tudnak járni. Különben is ritkán fordulnak meg emberek errefelé, csak az a fura alak, az Erdő Csendje szokott néha mesélni róluk.

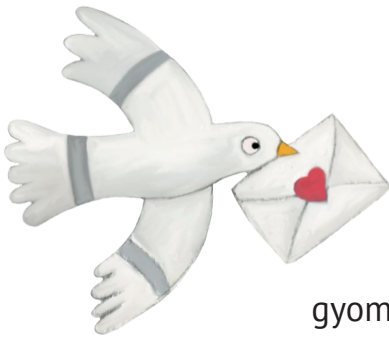
– Hallgatózzunk!

– Nincs itt senki, csak a patak csobog, és egy harkály kopog!

– Az Erdő Csendje a közelben lakik, de neki sem ilyen a lábnyoma!

– Tudom már! – csapott a homlokára Kerekítő manó. – Nem lehetett más, mint az Angyalka, aki karácsonykor, szenteste csönget, amikor már áll a fa, és az ajándékok is mind alatta várakoznak!

– Az Angyalka tud repülni, miért mezítlábaskodna a hóban? Van ennél sokkal jobb dolga!

– Ha hazaérünk, írunk neki, megkérdezzük, hátha valami gondja támadt!

– Írd meg azt is, hogy egy kényelmes, pöttyös párnááára vááágyom, miau!

– Rendben! Én pedig örülnék egy új bojtnak a varázssipkámra, mert már kiszőrösödött!

– Varázsolj magadnak újat!

– Magamnak sosem varázsolok, hamar elkopna a sipkám ereje. Viszont kérek én is egy pöttyös párnát. Így ha mégsem hoz neked, akkor megkapod az enyémet.

Kacska macska meghatottan dorombolt.

Ahogy hazaérték, nyomban megírták a levelet. Türkizsínű tintával megcímezték, és már röpiült is vele a postagalamb. Napok teltek el, mire megérkezett a válasz. Aranyszállal volt átkötve a papírtekercs, és mosolyporral megszórva. Ahogy hozzáérték, máris elmosolyintották magukat. Ez állt benne mélypirossal kanyarintva:

„Drága Barátaim!

Köszönöm érdeklődésedet, bizony arra jártam, magasan szárnyaltam, amikor a szépen szóló aranycsengettyűmet, ami öröktől fogva az enyém, leejtettem. Leröppentem a hóra, sokfelé tipegtem, majdnem lefagyott a lábam, de csak nem leltem rá. Szakadt a hó, biztos betemette.

Bánatom nem maradt titokban, a Mikulás megneszelte, és meglepetésként az egyik bárányfelhőbe rejtett nekem egy cserépharangocskát. Szépen szól, de mégiscsak más,